

ГОСПОДАРСЬКІ ВІДНОСИНИ У СПОРТИВНІЙ ГАЛУЗІ

Ірина Стахів

канд.екон.наук, доцент

*Львівського державного університету фізичної
культури імені Івана Боберського (Україна)*

Мікроекономіка спортивно-оздоровчої сфери концентрує аналіз на економічній поведінці окремих суб'єктів у сфері фізичної культури і спорту, досліджує функціонування відокремлених структурних одиниць (окремих індивідів, а також спортивних організацій усіх видів та організаційно-правових форм).

Економіка спортивно-оздоровчої сфери трактує господарські відносини у спортивній галузі та спортивній індустрії на двох рівнях:

- по-перше, на загальнодержавному та міжнародному (макрорівні);
- по-друге, на рівні окремих спортивних й оздоровчих організацій, клубів, федерацій та інших об'єднань із різними формами власності та джерелами фінансування (мікрорівні).

Таким чином, макроекономіка спортивно-оздоровчої сфери оперує сукупними показниками (наприклад, рівнями фінансування та доходів спортивних організацій і установ країни або країн світу, загальною кількістю спортсменів, тренерів, фітнес-клубів, спортивних споруд тощо), виявляє тенденції розвитку фізичної культури і спорту, виробляє заходи з державного регулювання економічних відносин у спортивній сфері.

Економіка спортивно-оздоровчої сфери покликана розв'язувати такі завдання:

- нагромаджувати і систематизувати економічні знання в галузі фізичної культури та спорту;
- генерувати нові знання й дослідження у сфері економіки фізичної активності та оздоровлення суспільства;
- виявляти і формулювати економічні проблеми, що виникають у процесі розвитку господарських відносин у сфері фізичної культури і спорту, а також вказувати способи їх розв'язання;
- визначати тенденції розвитку економічних процесів в українському та закордонному спорті, прогнозувати їх напрямки і динаміку;
- надавати практичні рекомендації щодо підвищення ефективності господарських відносин.

Дослідження теоретичних і практичних аспектів економіки спортивно-оздоровчої сфери проводять за допомогою спеціальних методів наукового пізнання, які часто органічно поєднуються і в деяких випадках доповнюють один одного.

Слід зазначити, що економічні відносини в спортивно-оздоровчій сфері перебувають у постійному розвитку і мають складні взаємозв'язки. Зокрема, систему економічного аналізу будують на дедуктивному методі, тобто на базі загальних принципів обґрунтовують приватні господарські процеси.

В економіці спортивно-оздоровчої сфери також широко застосовують методи аналізу та синтезу, коли цілісну економічну систему піддають процедурі розбиття на складові частини – окремо функціонуючі ринки для виявлення їх структури, будови, а також властивостей і ознак. Конкретно це виражається в аналізі економіки фізичної культури і спорту як складової частини ринкової економіки загалом, а система заходів із державного регулювання спортивно-оздоровчих відносин взаємопов'язана із загальною концепцією державного регулювання господарських процесів в країні і є її невід'ємною частиною.

Отже, економіка спортивно-оздоровчої сфери – це раціональне управління господарством, яке пропонує методи розв'язання теоретичних і практичних завдань, що виникають між суб'єктами спортивно-оздоровчих відносин, пов'язаних із використанням матеріальних, трудових, фінансових та інших ресурсів на рівні окремих спортивно-оздоровчих організацій і суспільства загалом для прогнозування економічних процесів та їх регулювання.

Список використаних джерел

Стахів І. М. Регулювання ринку спортивно-оздоровчих послуг в Україні : монографія. Львів : УП, 2017. 200 с.